

[Fogh Rasmussen]

fang, osv. osv. Moralens er: valuta- og kapitalmarkedet skal fungere helt frit, i længden kan markederne ikke reguleres med restriktioner. Indgreb i de frie kapitalbevægelser er skadelige, et liberalt valuta- og kapitalmarked indeholder derimod markante fordele.

Jeg er uenig med hr. Ivar Nørgaard, når han siger, at liberaliseringen af valutabestemmelserne og i det hele taget liberaliseringen af kapitalmarkedet har svækket muligheden for at føre konjunkturpolitik via pengepolitik. Nej, sandheden er den, at pengepolitikken har aldrig været egnet til at føre konjunkturpolitik. Nu har vi blot draget konsekvensen af det ved at gøre valuta- og kapitalmarkederne frie.

Men det er selvfølgelig klart, at frie kapitalbevægelser kombineret med en fast kronekurs stiller skrappe krav til den økonomiske politik. I længden er det kun muligt at fastholde kronekursen, såfremt inflationen i Danmark ligger lavere end inflationen i udlandet, og såfremt der sker mærkbare forbedringer af betalingsbalancen. Med disse bemærkninger vil jeg også på venstres vegne give min tilslutning til den redegørelse, som økonomiministeren har afgivet.

Økonomiministeren afviser i sin redegørelse de helt store ændringer af beslutningsprocessen i pengepolitikken. Det er vi fra venstres side helt enig med økonomiministeren i. Vi har hæftet os ved, at økonomiministeren er meget åben over for, at der over for offentligheden gives den bedst mulige orientering, information, om pengepolitikken. Vi tror også, det er en sund og en fornuftig ting for den offentlige debat og udformningen af pengepolitikken i det hele taget, at der er så megen offentlighed omkring den som muligt, men netop pengepolitik og valutapolitik er instrumenter, som ikke egner sig til en lang, indviklet beslutningsproces. Her vil vi ofte stå i situationer, hvor der er behov for konkrete, hurtige tiltag, og derfor kan vi tilslutte os den linje, som ligger i økonomiministerens redegørelse.

Jes Lunde (SF):

Det er godt, at der nu kommer en folketingsdiskussion om et område af den økonomiske politik, der hidtil har været uden for det parlamentariske demokratis rækkevidde. Beslutninger af meget stor rækkevidde er

truffet ikke blot af regeringen, uden at den var vidende om folketingets syn på sagen, men også af Nationalbanken uden nogen som helst mulighed for, at de, der var uenige, kunne opponere.

Beslutningsprocessen for den eksterne pengepolitik, som vedrører valutatransaktioner, trænger til at blive demokratiseret, så folketinget i videst muligt omfang inddrages. Det vil sige, at mere betydende ændringer i valutaregler skal godkendes i et udvalg nedsat af folketinget, jfr. det lovforslag, vi skal have til behandling efter denne forespørgselsdebat.

SF erkender, at der er nogle ting, der ikke kan inddrages i en langsommelig proces, som hr. Fogh Rasmussen var inde på. Det er klart, at en fastlæggelse af kronekursen fra dag til dag ikke kan behandles i folketinget af den simple grund, at eventuelle justeringer nødvendigvis må komme som lyn fra en klar himmel, hvis de skal have den positive effekt, som man har tiltænkt dem, men ikke desto mindre ville det også på det område være godt med en større diskussion af de langsigtede mål, som regeringen og Nationalbanken har på området.

Den interne pengepolitik, udviklingen i pengemængde og rente her i landet, trænger i mindst lige så høj grad til en demokratisering. Med de eksisterende spilleregler er det Nationalbanken, der alene og uden overhovedet at fortælle folketinget om sine planer, lægger politikken. Det er f.eks. Nationalbanken, der efter lang tids monetaristisk politik, hvor man tilstræbte en meget begrænset vækst i pengemængden, som helst skulle balancere med udviklingen i nationalproduktet, pludselig under den nuværende regering har ladet pengemængden stige eksplosivt. Det er SF's opfattelse, at Nationalbankens uafhængige rolle må begrænses, og vi kan som en spæd begyndelse støtte det økonomiske råds forslag om øget offentlig indsigt i pengepolitikken gennem høringer.

Det pengepolitiske synderegister starter med, at der i mange år har været ført en unødvendig voldsom overrentepolitik i Danmark. Filosofien fra Nationalbankens side har været, at renten her måtte være højere end i udlandet for at tvinge den private sektor til at tage lån i udlandet, så den kunne være med til at skaffe valuta til landet til dækning af underskuddet på betalingsbalan-